

Lieve Elena,

Je zult het niet geloven, maar ik schrijf je vanuit Toscane waar ik aan de restauratie van een oud kerkje mag meewerken. Ja, op zo'n mooie Italiaanse heuvel met cipressen en samen met een groep vrijwilligers uit alle windstreken van Europa!

Evenmin als jij had ik enig idee waar ik zou belanden, maar wilde uit mijn gewone omgeving weg om te zien hoe het er in een ander land toegaat. Een taalbarrière overwinnen om nieuwe mensen te leren kennen. In het buitenland iets zinnigs doen, anders dan als gewone toerist en buiten mijn gebruikelijke ik.

Een project kiezen was niet echt eenvoudig. In het vrijwilligerswerk valt er immers ook internationaal enorm veel te doen. Je kan werken met kinderen, zieken of ouderen, of iets doen op het gebied van bijvoorbeeld sport, cultuur of milieu. Wist je trouwens dat 2011 het Europees jaar van het vrijwilligerswerk is en ongeveer een vijfde van de EU-burgers als vrijwilliger actief is? Dat zegt wel iets over de plaats ervan in onze samenleving.

Instructies krijg je van professionele restaurateurs met Italiaans als voertaal. Weliswaar even wennen, maar je krijgt het snel onder de knie dankzij wat basiskennis Frans.

We gaan hier vroeg uit de veren. Er wordt zo'n typisch Italiaanse oude mozaïekvloer gerestaureerd. Eerst maak je alles schoon en daarna moeten de ontbrekende stukjes opnieuw worden ingevoegd. Daarvoor wordt zwart, oker en roodbruin marmer op maat gezaagd en gekeken waar een en ander zou kunnen worden ingepast.

Tussen de middag en voor de siësta een zee van tijd, gelet op het weer wel slim. Pas als het koeler wordt gaan we weer aan de slag, tot de avond valt. 's Avonds moe maar voldaan want het resultaat van je werk is meteen zichtbaar en de groep mensen waarmee je ervaringen en gedachten uitwisselt, behoorlijk interessant. Al zijn er mensen van alle leeftijden, opleidingen en overtuigingen, de verschillen worden als vanzelf overbrugd.

Gesteld dat jij jezelf indertijd niet op een strandvakantie zou hebben vastgelegd, dan zou je er vast voor hebben gekozen hier met mij de handen uit de mouwen te steken. Maar gelukkig is het niet zo dat er volgend jaar niets meer te restaureren valt. De ervaring te kunnen bijdragen aan het behoud van zo'n oud gebouw is echt de moeite waard en het moet wel heel gek lopen wil iemand als jij aan een reis als deze niet massa's nieuwe vrienden overhouden.

Liefs en tot spoedig,

Marianne